

תמי עם ארתור
לא חכימי לסיפור עם סערות

והבטיח ללכת לטיפול פסיכולוגי. אני מרגישה שאהבתי אותו מאוד.

● זה היה גברי-חייך?
לא, אני לא חושבת דבר כזה. אני חושבת שארתור הוא הגבר של חיי. הוא הרבר האידיאלי בשבילי.

● עכשיו בילבלת אותי לחי לומיין: אם כך, מדוע רצית להתחתן דווקא עם קובי?
מה זאת אומרת? כי זה נראה טוב: שנינו רווקים שהגיעו לשלב שהם יכולים להתחתן. מה זה, לאהוב?

● זה בדרך-כלל משהו מעבר ל"שני רווקים שהגיעו..."
לא חכימי לסיפור עם סערות. לא נראה לך חכם יותר לנזוט סיפור-אהבה שהסתיים ליחסי-ידידות?
איך אפשר? אני דווקא נשארתי ידידה של אולסי. כשייצא מהכלא — בוודאי אעזור לו, אתן לו כסף, מה שהוא יצטרך.

אני מאוד הייתי רוצה להישאר ידידה של קובי. אם יחסל את העניין הזה בנינינו — אשמח להיות ידידה שלו. אבל מה אם אתקשר איתו, והוא לא ירצה לדבר איתי? יטרק לי את הטלפון בפנימי?

שלחתי לו מיכתב. לא אני היא זאת שפירסמה את המיכתב בעיתונות.

● במיכתב מזכיר פרקליטך, עורך-הדין יוסי שפרלינג, שקר בי חי על חשבונך, בדירתך. בעידן שיווי-האשה, מדוע זה צורם, לעומת אשה שבן-זוגה מפרנס אותה?
אני יכולה רק להסביר את מה שקרה אצלי. לי יש דירה משלי, לקובי הייתה דירה שלו. זה נראה לי מוזר שאני אעבור עם כל הבגדים, האופור, למקום אחר. אני ביתית כזאת, זה נראה לי טיבעי שיעברו אלי. אז זה היה צריך לבוא מקובי, להשתתף בחשבונות ובי הוצאות.

אבל הסעיף הזה במיכתב רק מסביר את הריקע לתביעה. כך גם לגבי הפרת הבטחת הנישואין. העיקר היא ההלוואה שנתתי לו, ולא קיבלתי את כספי בחזרה. פתאום הוא מתכחש לזה.

● מה את בעצם רוצה מחד ברד-לשעבר?
אני מצפה ממנו שיפנה אלי ויסדר את העניינים בנינינו. אני אברך עליך.

● את כועסת עליו?
יכול להיות שאין לי סיבה. הבעייה היא אצלו. כשהיינו ביחד, הודה שיש לו בעייה, שהוא מפחד מנישואין,

כשהייתי בארצות-הברית לצורך הד תונה, הוא התקשר איתי ואמר לי שהיה ברבנות, אבל יש צורך בנוכחותי הפיסית. חזרתי — לרבנות לא הגעתי. אני יצאתי עם אולסי שמונה שנים, ואמרתי לו בפירוש: "אני לא אתחתן איתך" מכאן ואילך הוא יכול היה להחליט כרצונו.

● מה את רוצה להשיג בת ביעה? ברעיש?
אני לא עושה מישפט כדי להחזיר אותו אלי, שיהיה ברור. יש לי סיפור חדש — ארתור — ואני מאושרת איתו.

● את רוצה להתנקם בו על שהוליד אותך שולל?
לא! בהתחלה, כשרבנו, אמרתי לו: "בוא נגמור את זה בצורה מסודרת: תחזיר לי את מה ששלי". הוא אמר שיחזיר את הכסף. אחרי-כך הלך להת- ייעץ עם עורך-הדין שלו...

● סליחה?
כן, אני לא יודעת על מה דיברו, אבל הוא חזר לדירה שלי ואמר שישלם לי את הכסף המגיע לי. זאת הלוואה שנתתי לו. חכימי חודש. רק אחרי-כך

אני מתביישת להסתכל לך בעיניים, מתביישת לספר לך... חשבתי שזה הגבר שאני הולכת להתחתן איתו... לא חשבתי.

● אני מבינה מהמיכתב של פרקליט של זר שהוא לא חשב להתחתן איתך. הביוון שהי פרשה מתגלגלת אליו — פירסומים, תביעות — לא מר- תיע אותך?

נשבעת לך שהוא אמר לי שהוא מתחתן איתי, ואפילו קבענו תאריכים. תגיד, אני צריכה להתבייש בכך או אני שואלת: מחודש מאי עד

אני ראיתי במערכות-היהוסים שלי עם גברים — לא היו לי הרבה, אבל היו לי סיפורים עמוקים, ארוכים — מעין נישואין. אמנם, לקובי הייתה הדירה שלו ברחוב שרת, אבל מי חיכתה לו בבית עם ארוחה חמה? זה לא שהוא אמר לי: "אחרת אני עוזב אותך" אבל.

ידידה שלי אמרה לי: "תפסיקי לבשל להם, להראות להם (לגברים) שאיכפת לך, לטרוח סביבם. שחקי כאילו לא איכפת לך מהם... אבל אני כזאת. אני לא אשתנה.

ככה התנהגתי עם קובי בשנתיים שגר איתי. פרקליטו כתב שגר איתי רק 13 חודשים. או אני שואלת: מחודש מאי עד

תמי עם אולסי כשייצא מהכלא. אעזור לו!

חודש מאי עד חודש מאי אחרי-כך — כמה זה? הוא ישן אצלי, פרט לתקופות שבהן רבנו, וכל ריב לא ארך יותר משבוע. הוא התקלח אצלי, אכל אצלי, מבית-החולים חיפשו אותו תמיד אצלי. או אם זה לא נקרא "לגור", מה כן נקרא?

● לא נתת לעצמך דיין וחשבונך, בזמן הרומאן הגדול, על כך שבן-זוגך לא משתתף בהוצאותיכם?

אני עוברת קשה ואוהבת לכזבו את הכסף שאני מרוויחה. מה הייתי אמורה להגיד לו? "תן לי כסף למכולת?" זה היה צריך לבוא ממנו!

אולסי (פרי, חברה במשך שמונה שנים) לא נתן לי להוציא פרוטה. גם ארתור (חברה הנוכחי) לא נתן לי. אני צריכה להתגנב מהבית, כדי ללכת למכולת ולשלם מכספי.

אני באמת לא כזאת, אבל לא רוצה חשבון על דברים כאלה. אבל לא רוצה להרגיש מנוצלת. הוא ניצל אותי. אני לא באה לריוק למישהו שהייתי איתו. אצלו זה שיטתי — לצאת עם בחורה ולהתיישב אצלה בבית.

● בכל זאת, הוא "התיישב אצלך בבית" כדבריך במשך חודשים. לא שאלת את עצמך שאלות קודם לפרידה? נאמר שלא השתתף בהוצאות ה שוטפות, הוא קנה לך מתנות? הפתיע אותך?

שכן רציתי להתחתן? כשהתחלתי לצאת עם קובי, אמרתי לו: תגיד לי אם אתה רציני, מפני שאין לי כוונות להתפרד!

אילו היה אומר שאינו רציני, אולי הייתי מחליטה שלא מתאים לי לבזבז זמן, או שהייתי מחליטה שאני כלי-כך אוהבת אותו, שאני מוכנה לחיות איתו. מותר היה לי לדעת איפה אני עומרת. תשמעי סיפור: יום אחד הוכנסה אמא שלי לחדר-ניתוח. אני האחות הקטנה (מבין חמש אחיות). אחרי הניתוח, היא הועברה לחדר-התארי ששות. כל אחות נכנסה בתורה, לפי הגיל. אמא שלי עדיין לא התעוררה. אני הייתי האחרונה בתור.

טילפנתי לדירה שלי, לקובי. לא, הוא לא היה לצדי בבית-החולים, אבל זה עוד מילא. אמרתי לו: "קובי, אני מכירה את אמא שלי. אם אגיד לה שאני מתחננת — היא תפקח מיד את עינייה!" קובי אמר לי: "תגירי לה!" אמרתי והיא אכן התעוררה בו במקום. זהו, אמא שלי בריאה, ספרטפו, ואני לא נשואה.

● איך הבנת את הדחיות שחלו בחתונה המיועדת?
כשאת אוהבת, את מוותרת ומאמינה. חוץ מזה, מה היית עושה במקומי?

נאמר: קבענו תאריך, וזה הגיע. מה הייתי צריכה לאמר לו: "גו, מתי תיקח אותי לרבנות?"

עם קובי בבית, מה הייתי צריכה להגיד לו? כסף למכולת?